

מלמעלה והפדר נתון עליה. הרגל בשמאלו. ובית עורם לחוץ.
 השני – בשתי ידים, של ימין בימינו ושל שמאל בשמאלו, ובית עורם לחוץ.
 השלישי – בעוקץ וברגל. העוקץ בימינו והאליה מדולדלת בין אצבעותיו, ואצבע הכבר ושתי כליות עמו.
 הרביעי – בחזה ובגרה. החזה בימינו והגרה בשמאלו וצלעותיו בין שתי אצבעותיו.
 החמישי – בשתי הפנות, של ימין בימינו ושל שמאל בשמאלו, ובית עורן לחוץ.
 הששי – בקרבים הנתונים בבוך, וכרעים על גביהם מלמעלה.
 השביעי – בסולת של מנחת נסכי התמיד.
 השמיני – בחביתי כהן גדול.
 התשיעי – ביין לניסוך.
 כן היא שיטת משנתנו, ויש שיטת תנאים נוספת – ע' ביומא כה).
 הלכו ונתנום מחצי כבש ולמטה במערבו [ובשבת – אברי התמיד במזרח ושל מוספים במערב. עפ"י סוכה
 נד:], ומלחום וירדו ובאו ללשכת הגזית לקרות את שמע.
 זר אינו כשר להוליך את האברים. זכאים יד. ואם הוליך – יש להסתפק האם צריך להחזירם
 ולהוליך שוב (תורת הקדשים).

פרקים חמשי – שביעי; דפים לב – לג

יא. מהו סדר המעשים מהולכת האברים לכבש ועד גמר סדר התמיד?

לאחר הנחת האברים על הכבש ירדו כולם ללשכת הגזית. אמר להם הממונה: ברכו ברכה אחת, והם
 מברכים ברכה שנייה שלפני קריאת שמע [אבל ברכת 'יוצר אור' אומרים אותה רק לאחר מכן בהגיע זמנה.
 עפ"י ברכות יב], קוראים עשרת הדברות, שמע, והיה אם שמוע, ויאמר, ומברכים שלש ברכות: אמת ויציב,
 עבודה ('רצה...') וברכת כהנים (– 'שים שלום...!'. הרמב"ם הוסיף שמברכים 'מודים'. ובבאורי הגר"א
 כתוב על פירוש זה שקשה להולמו). בשבת מוסיפים ברכה אחת למשמר היוצא (כלומר היוצא מברך לנכנס)
 – 'מי ששיכן שמו בבית הזה הוא ישכין ביניכם אהבה ואחווה ושלוש וריעות'.
 אמר להם: חדשים לקטורת בואו והפיסו. זכה מי שזכה.
 אמר להם: חדשים עם ישנים בואו והפיסו מי מעלה אברים מן הכבש למזבח [ומשום 'ברב עם הדרת מלך'
 הפיסו פיס זה, שישתתפו בעבודה אנשים הרבה. עפ"י יומא כו]. רבי אליעזר בן יעקב אומר: המעלה אברים
 לכבש הוא מעלה אותם על גבי המזבח.
 א. הלכה כתנא קמא (עפ"י רמב"ם תמידין ומוספין ד, ח). ונראה שאף המשתתפים בפייסות הראשונים,
 משתתפים באחרונים (חדשים ובאורים).
 ב. רש"י (ביומא כו:): והרא"ש (כאן) כתבו שכהן אחד היה מעלה כולם (וב'הר המורה' תמידין ומוספין ד, ח,
 דייק כן מדברי הרמב"ם). ואילו התוס' – ישנים שם חלקו והעלו שכמספר הכהנים שהעלו לכבש,
 כך מספר המעלים למזבח.
 ג. יש מי שכתב שרק בתמיד של שחר היו מחלקים את הולכת האברים לשתים, כדי לקרות את
 שמע בינתים, אבל תמיד של בין הערבים, אין טעם ליתן האברים על הכבש ולחזור ולהעלותם
 לאחר זמן (עפ"י גבורת ארי יומא כו:).
 מסרום לחוננים. היו מפשיטים אותם את בגדיהם ולא היו מניחים עליהם אלא מכנסים בלבד. חלונות היו